

isti petlovi, isti grčevi

vladimir garjanski

PISMO JOSIFU BRODSKOM

kroz prozor svoje skromne kuće
vidim banderu, žice, mrežu sunce
čempres, šišku marišku, jelu
nekoliko grmova ruže i travu
na kojoj mraz steže uvelo lišće
a jato vrabaca—drugara skakuće
i traži zrno mudrosti.

žbun je na nebu, iako nije toplo
krasno je videti zrake posle duge
i hladne noći, posle napornih dana
meseci, godina razmišljanja o hlebu
mleku, ženi, sinu, ekonomiji...
ti u dalekom kraju ostaješ dosledan
u životu, poeziji kao i dok studentima
govoriš o vitmenu, emili dikinson, eliotu,
ginzbergu... upravo prolaze kola sa senom
kraj moje kuće. konj je crn kao u tvojoj pesmi
i zaista niko ne ume da ga uzjaše
jer ko je dostojan da govori sa žbunom
i da uzjaše vrana bržeg od svjetlosti?

ja sam profesor bez daka, pisac nenapisanih knjiga
ljubitelj kećige, smuda i dobrih vina.
često setam obalom dunava i gledam vodu
koja teče i mislim koliko trunja a koliko cvetova nosi
i koliko mi je još dana ostalo?
ti dobro znaš kako je odiseju dok ga sudbina
baca sa ostrva na ostrvo, kako su dosadni
kirk i kiklop i
da nema mnogo nausikaja
al tu je mogućnost da misliš, pevaš
koja vremenom postaje potreba
način života, svet bogatiji i čistiji
iako kroz vreme beležimo tek poraz trske
čuvam tvoju knjigu stanicu u pustinji
skupljam tvoje intervjuje, isecam pesme
iz novina
i razmišljam kako to da mi se dopada
tvoja lirika tamna
koju sam inače davno napustio

možda zbog toga što si tako daleko
i što kroz svoj prozor
i ti, verovatno, vidiš
travu, opalo lišće, ptice gladne
i zmiju koja u ovaj hladan jesenji dan
traži malo sunca

SEĆANJE NA JUDITU

njen narod je izabran
raseljen
bogat
ona je hrabra kao tigar
ona je brza i odlučna
ona zna deset jezika DUGE
i dolazi iz daleka

ja sam na kraju sveta
mene niko ne čuje
ja sam sam
i zaboravljen
kao nenapisana praistorija
ja ne odlučujem o sudbini sveta
ni o svojoj sudbini
ja nemam novac i ne mogu da platim
velike armije ludaka
koja će braniti moje ideje
ja imam samo moje misli
jezik—vrelo

potreba da se govori
ili da se sluša
glas rascvetale trešnje
svejedno
nas bude isti petlovi
nas uspavljaju isti grčevi i znoj
nas zovu iste daljine

zlato, prsten

dara sekulić

STOPE RAJANOVE KĆERI

Pjesak će pokazati, stope
što hod požude izdašno ih sije.
Oblik tijela pjesak će zadržati

dok ga more ne poravna
ili vjetar ne raznese,
prikriveno oko za svjedočenje
ne upije.

Tamni zastor ljubljenoga
kroz prsten si propustila na obnaženu
breskvu, ružičastu pjenu kože u ljiljanu ljeta.

Sad ti magla, sad ti kazna.
Cvili sjever kroz kosu ti, ostriženu.
I niždje vedrog bljeska gležnja,
nježnog traga, opustošena dušo svijeta.

ZLATO IZ GANGEZA

Ne i žile duboko ispod toka
niti žice gorskog, u stijenama,
već iz žlišta ljudskog,
smrtne neslobode, krasan kov
sa čela ponosno visoka.
Nepresušnog koljanja venama, s nanogvice
gležnja ženskog, blještav zov.
Utopljenika Zub koji vrijeme izdrži,
prsten, što se živi na nj nizaše
nokti, nit po svili.

Tanak ubir život biočugu,
tanjem ubiraču, dok mu nebo prži
čelo, ukraši gdje se uhvatise
potonulog sna o zlatokrugu.

Lančić oslobođen zagrljaja,
ostavljen na rubu rijeke, tjelesče
dječije, vazdušno;

prekinut zapis jednog obrtaja
Zemlje oko Sunca, zlatoprstic.

Pjenušavo božje mlijeko

bez pamčenja, bezdušno —

prekrice sitna pjega

zlatne nanosnice,

znamenja bogatih, a sirotih blaga;

što ga je za živo putovanje

kao putokaz, ruka draga

nježno uz smijeha milovanje,

udjenula u lat populjice.

Što plamen ne sažme u prah —

zadjične, materinstva kosti,

i djetinjstva nosače

muške ramene,

valjaće mulj kroza mrak

u oble oblike kamene

nesagorjele znake samilosti.

I još će se jednom zabijeliti pred vidom

obvezrijeden talog,

smetnja zlatnoj radosti.

Zanvaćene žičanim rešetom, istom kretnjom
ruke, za života već ne prihvaćene,
opet će naglo potonuti, stidom
ponavljane zalud upornosti.

Stajaće ubogac danima
do mraka uronjen u udolice

kopane duboko,

sve dok mu voda ne isuši sok

ispod rebra, u usijano nekretanje zraka;

dok ne ugleda svoje bijele oko

prosijano u vječni pjeska tok.

Zlatonosna rijeka tijela

iznad vode teče mostom na stvarima,

čistim svojim bogovima.

Niz maslinaste podlaktice

sunčana žica bijela,

klizi u suhim krugovima

zadržana, kratko, na kosti nadlanice.